CORESPONDENȚĂ SPECIALĂ PENTRU REVISTA „FOTBAL"

ECHIPELE BRITANICE ÎN FAȚA CUPELOR EUROPENE

Au trecut patru ani de cînd numele vreunei echipe britanice nu a mai apărut pe tabloul cîștigătorilor trofeului campionilor europeni. Atunci învinsese **Manchester United** pe **Benfica**, pe **Wembley**, grație jucătorului de excepție, din acea vreme, **George Best**. Un an înainte, fusese rîndul lui **Celtic**, învingătoarea lui **Inter** la **Lisabona**. Dar, în urmă cu cîteva luni, **Inter** și-a luat revanșa eliminînd pe **Celtic**, în semifinale de data aceasta...

Acum, în fața unei noi ediții a așa de reușitelor întreceri între cluburile Europei, mă întreb care dintre echipele britanice ar fi în stare să atace trofeul cel mai înalt, Cupa campionilor? Și tot **Celtic** mi se pare cea mai aproape de o asemenea performanță. Deși, văzînd-o, în repetate rînduri în joc, îmi dau seama că **Jock Stein** are multe retușuri de făcut. Dar, să mă explic!

Intîi, **Celtic** trebuie să-și recîștige calmul său proverbial. În sezonul trecut, prea mulți jucători se lăsau pradă nervilor, gesturilor necontrolate. Așa, spre exemplu, descoperirea lor cea mai recentă, acest „tunar", **Kenny Dalglish**, mi-a apărut într-o asemenea stare de surescitare încît nu l-am văzut o singură dată, măcar, încercînd o combinație, deși îl avea, adeseori, foarte aproape pe un jucător foarte subtil creator, pe **Lou Macari**. Și mai este problema **Jimmy Johnstone**, care... trăiește (fotbalistic vorbind) încă. Pînă acum vreo 2—3 sezoane, micuțul, strălucitorul și neastîmpăratul extrem dreapta era primul as al lui **Celtic** și chiar al fotbalului scoțian, jucător energic și curajos, stăruitor și inspirat. De cîtva timp **Johnstone** e în pierdere de inspirație și nu-mi aduc aminte ca cineva să-l fi pus la respect cum a făcut-o în acel meci de la **Glasgow**, aproape necunoscutul fundaș al lui **Internazionale, Oriali**. Mi-am întărit convingerea că **Johnstone** rămîne un om de înlocuit, urmărindu-l cîteva săptămîni mai tîrziu în meciul **Scoția — Anglia**, cînd el a intrat în a doua repriză și... nici nu ne-am dat seama că el se află, totuși, în teren. Dar la pierderea lui **Johnstone** se poate adăuga, după opinia mea, aceea a lui **Billy McNeill**, dirijor la centrul terenului, căpitan al lui **Celtic**. Un lucru curios: **Stein** îmi vorbise în ajunul meciului cu **Inter** despre îngrijorarea lui în privința lui **Bobby Murdoch**, jucător excepțional dotat, dar care — mă informa directorul tehnic — e într-o vizibilă scădere. Pentru ca, doar cîteva ore mai tîrziu, el să domine — autoritar, din punctul de vedere al campioanei scoțiene — disputa cu campionii **Italiei**. Înțelegeți deci că sub semnul acestor controverse de formă, poate de sfîrșit de carieră, de stare nervoasă, se scurge acum viața lui **Celtic**. Cît de repede le va lecui maestrul **Stein**? Cu atît mai rapid echipa din **Glasgow** va prinde ritmul performanțelor înalte! Mai cu seamă că ea va avea timp să „la măsura" noii ediții a C.C.E., primul tur prezentîndu-i un adversar destul de slab: **Rosenborg Trondheim** din **Norvegia**.

Eu admir pe **Derby County**, ca să trec la campioana engleză, ca o echipă care vrea să meargă înainte, e dornică de lauri cum se spune, dar nu se poate nega că a avut destul noroc învingînd, chiar pe linia de sosire, în campionat. Un campionat care era destinat lui **Leeds**. Pe teren propriu, **Derby** este puternică; cu doi oameni de vîrf redutabili, **John O'Hara** și **Hector Kevin**, impecabil susținuți din spate de micuțul scoțian **Archie Gemill**. Dar, pe teren străin e altceva; nu pot uita acea după-amiază cînd campioana era pulverizată de **Manchester City**, pe **„Mayne Road"**. După mine, **Derby County** se poate considera mai mult decît măgulită dacă va ajunge în semifinale.

Rămîne o reprezentantă viguroasă a fotbalului britanic, această **Tottenham**, un unsprezece greu și combativ, cu valori internaționale certe. **Chivers, Peters, Gilzean** și ceilalți pornesc cu argumente certe de a-și menține trofeul, **„Cupa U.E.F.A."**. Dar, așa cum spuneam la început, ceea ce e scump pentru fotbalul britanic rămîne sub semnul unei mari întrebări: va reuși o reprezentantă a sa — după o pauză așa de îndelungată — să intre iarăși între laureatele **„Cupei campionilor"**? Semnele începutului de sezon, în ce le privește pe aceste delegate ale sale, nu sînt de natură a ne face foarte optimiști.

BRIAN GLANVILLE

Londra — august

Peters — în fotografie după marcarea primului gol al său și al lui **Tottenham** în actualul campionat englez — va fi din nou în luptă pentru cucerirea „Cupei U.E.F.A.".

BĂTRÎNUL KURT VREA SĂ „MOARĂ" ACASĂ!

Niciodată spectatorii de pe micul teren din împrejurimile STOCKHOLMULUI n-au văzut asemenea agitație pe modestul lor stadion. De dimineață au stopat în fața intrării principale uriașele autocare al televiziunii și radioului, care au instalat toate cele necesare transmisiilor. Curînd și-a făcut apariția cinematografia, iar la ora începerii meciului, tribuna gemea sub presiunea asistenței — record. De ce? Ce a scos din tabietul ei viața micului stadion, gazdă a unei formații din a treia ligă, I.F.K. STOCKHOLM?

Ei bine, KURT HAMRIN, internaționalul, cel care dusese echipa SUEDIEI pînă în finala campionatului lumii în 1958, juca din nou acasă; după 16 ani de absență, ani petrecuți în Italia, la JUVENTUS, la PADOVA — cîte un an — la FIORENTINA nouă sezoane, înainte de a trece la Milan și Napoli, cîte două campionate. După o tentativă, acoperită de insuccese, ca antrenor-jucător la PROVERCELLI, „diavolul Hamrin" s-a hotărît să plece din viața de competiție. Și a vrut s-o facă acolo unde începuse, în SUEDIA lui. De aceea a cerut conducătorilor de la I.F.K. STOCKHOLM să-l legitimeze. Prima de transfer, simbolică: 10 coroane. Pretenții? Nici una. Să joace doar.

Și jucat surprinzător de bine, atunci, în ziua cînd și televiziunea și radioul și cinematografia au venit să-l onoreze pe omul care marcase cele patru goluri decisive ale echipei SUEDIEI din acel campionat mondial, unic pentru ea, 1958. A înscris două și în această duminică de 2 august cînd I.F.K. STOCKHOLM a fost aplaudată ca la cea mai mare victorie a ei, deși pierduse cu 3—4. La 38 de ani, „bătrînul Kurt" ce mai tînțește? Antrenoratul? „NU ÎNCĂ, a răspuns el interviului luat îndată după meci. Mi-am dat seama, din mica dramă trăită cu Pro Vercelli că se înșeală cine pune totul pe seama hazardului atunci cînd cariera unui antrenor se frînge din plecare. Nu. E nevoie de acomodare și, mai cu seamă, e nevoie să te aprovizionezi cu o seamă de cunoștințe pe care ochiul de jucător nu le-a înregistrat fiindcă nu avea timpul s-o facă. Trebuie deci să lucrezi o bună bucată de vreme pe lîngă tehnicieni experimentați și abia, apoi, să încerci din nou...".

Acestea au fost cuvintele „diavolului Kurt" în acea duminică de august, cînd micul teren din împrejurimile Stockholmului a trăit cea mai agitată zi din întreaga lui existență. Cînd Hamrin venise să „moară" acasă, în Suedia lui...

ef. i.

Zaria Voroșilovgrad a dat acestei selecționate a Uniunii Sovietice, prezentă la **„Minicupa mondială"** din **Brazilia**, pe majoritatea titularilor.

O „NECUNOSCUTĂ", MEREU ÎN FRUNTE

La început, toți au spus că e un „start fals". Dar etapele au trecut și această aproape necunoscută echipă din **Voroșilovgrad — Zaria** — nu se arată deloc dispusă să cedeze locul prim din campionatul **Uniunii Sovietice**. Mărșăluiesc în urma ei echipe de mare experiență, cunoscute în întreaga lume, precum **T.S.K.A. Moscova, Dinamo Tbilisi, Torpedo** și **Spartak Moscova**...

Fenomenul n-a rămas neobservat, se înțelege, pentru iubitorii fotbalului din U.R.S.S. Evoluțiile tinerei formații din **Voroșilovgrad** sînt urmărite cu mare interes, pretutindeni, și ea a ajuns să stabilească recorduri de afluență pentru campionatul în curs. De pildă, la **Leningrad**, într-un meci cu **Zenit**, s-au înregistrat 80 000 plătitori, cea mai mare cifră din actualul sezon. Inutil să vă mai spunem că pe stadionul propriu tribunele sînt totdeauna arhipline

Formația aceasta tînără a trecut cu bine un examen foarte dificil, mai cu seamă raportat la lipsa ei de experiență. Marea majoritate a titularilor au reprezentat Uniunea Sovietică la **„Minicupa mondială"** din **Brazilia** și rezultatele au fost mai mult decît onorabile. Să notăm victoria asupra selecționatei **Uruguayului**, o revanșă pentru înfrîngerea suferită de reprezentativa U.R.S.S. la C.M. 1970, cu **Șesternev, Evriujihin, Kavazașvili, Muntean** și alți celebri internaționali în formație.

E de văzut dacă **Zaria Voroșilovgrad** va rezista pînă la capăt asaltului pe care îl suportă din partea unor adversari nu numai experimentați și valoroși, dar și foarte ambițioși de dorința de a infirma startul slab. Dintr ei, cei mai bine plasați pentru a ataca locul întîi al clasamentului rămîn fotbaliștii de la **T.S.K.A. Moscova** și cei de la **Dinamo Tbilisi**, echipa din **Erevan** nepărînd deținătoarea unor resurse superioare celor arătate pînă acum. Fapt este că, la jumătatea întrecerii, **Zaria** avea trei puncte avantaj și un meci mai puțin decît **Ararat**. Cîntărind comportarea sa și evaluîndu-i șansele în privința poziției ei în clasamentul final, celebrul **Lev Iașin** afirma că **„revelația actualului campionat, Zaria, dacă nu va cuceri pînă la urmă titlul se va găsi în orice caz pe unul dintre primele trei locuri ale ordinei definitive a echipelor din întrecerea unională.** Ceea ce însemnează că — după toate probabilitățile — vom vedea echipa din **Voroșilovgrad** printre participantele la una dintre competițiile europene, ediția 1973/1974. Un salt uriaș pentru o echipă de care nimeni nu vorbea pînă în această primăvară!

Carnet extern

U.E.F.A. NU SE GRĂBEȘTE

Încă înainte de terminarea sezonului actual, s-au făcut auzite multe voci cerînd intervenții în regulamentele cupelor europene inter-cluburi, atît în direcția eliminării practicilor defensive cît și în aceea a ajungerii la alte criterii — decît executările de lovituri de pedeapsă — pentru departajarea echipelor aflate la egalitate după două meciuri și prelungirile de rigoare.

Trebuie să recunoaștem că doleanțele sînt îndreptățite dar, în același timp, e bine să vedem dacă eventualele schimbări aduse regulamentelor sînt în adevăr superioare actualelor. Să nu ajungem, vrem să spunem, la situația de a modifica numai de dragul modificărilor. Pentru că, de pildă, criteriul executării penaltyurilor e totuși mai sportiv, mai aproape de fotbalul propriu zis, decît acela anterior, al tragerii la sorți. Aici s-a făcut un pas înainte.

Mai puțin pozitivă este situația privind tacticile de apărare; aici — adevărat — nu s-a găsit o armă total eficace, deși dublarea valorii golurilor marcate în deplasare a mai schimbat fața lucrurilor. Dar, să ne gîndim bine, nu ne întîlnim cu acest aspect și în competițiile interne? În acest domeniu, mult mai propice experimentărilor, s-a făcut mai puțin decît în cele internaționale.

Realitățile sumar expuse mai sus le are în vedere și secretarul general al U.E.F.A., Hans Bangerter, *cînd precizează poziția forului continental față de acțiuni grăbite, iminente, vizînd schimbările de regulament:* „Putem spune în prezent, *opinează oficialul* de la Berna, că atît timp cît nu vom găsi soluții superioare celor valabile în momentul de față, soluții mai eficace decît ele, e dăunător să procedăm la modificări."

Sigur că ar exista o rezolvare, dar numai prin înlăturarea avantajului terenului, deci a tacticilor defensive; e acest „ou al lui Columb", disputarea meciurilor pe teren neutru. Dar ar mai supraviețui cupele europene în asemenea condiții, cînd numărul spectatorilor ar fi de maximum 20% față de cifrele înregistrate acum? Cu siguranță că nu. Și, atunci, trebuie să mai așteptăm. Timpul poate lucra și altfel pentru competițiile continentale. Perfecționarea mijloacelor de transport, care înregistrează zi de zi salturi uriașe, poate face ca, peste 10 ani să zicem, să nu mai fie o problemă pentru suporterii lui Steaua roșie Belgrad, *de exemplu, și cei ai lui* Götteborg *să se întîlnească pe stadionul din* Zürrich *unde favoritele lor vor susține partida dintr-o întrecere continentală.*

Să așteptăm deci. Timpul lucrează pentru cupele europene!

Eftimie IONESCU

ÎNCĂLZIRE ÎN PRELIMINARIILE C. M.

ISLANDA CEA GRĂBITĂ

Pe tabelul preliminariilor europene din C. M. 1974, anul în curs nu reprezintă un punct de greutate. În schimb, 1973 va veni cu disputarea a peste 65% din totalul jocurilor menite să desemneze pe reprezentantele bătrînului nostru continent la **„Weltmeisterschaft"**. Observăm însă o grăbită. E reprezentativa **Islandei** care a și disputat trei din cele șase partide ale sale. Să fie dorința de a scăpa cît mai repede de o grijă, islandezii neavînd deloc aspirații la primul loc, acolo unde se anunță o luptă de titani și de vechi rivali, între fotbaliștii olandezi și belgieni? Sau să se fi produs... o contaminare de la pasionanta dispută șahistă găzduită de țara lor? Aceasta fiind o glumă, se înțelege, deoarece datele jocurilor din grupa a treia, de ea ne ocupăm, au fost fixate cu multe săptămîni înainte ca meciul **Spasski — Fischer** să devină o „exclusivitate islandeză".

Să vă prezentăm însă situația acestei tare precipitate selecționate, în dauna căreia — lucrurile sînt clare — redutabilii ei adversari caută să-și fortifice golaverajul. Belgienii au reușit un 8—0, în dubla dispută cu **Islanda**, în vreme ce **Norvegia**, un outsider al grupei, n-a ajuns decît la 4—1 în partida disputată pe terenul său, la **Stavanger**, în fața a 8 000 spectatori. Deci, actuala „recordmenă" a numărului de meciuri disputate în zona europeană a preliminariilor are zero puncte, după 270 de minute de joc și golaverajul 1—12.

Într-adevăr, islandezii au scăpat de-o grijă...